

I

Eddie

Het begon met een onbekende.

Dat is altijd zo.

Deze onbekende, degene die in een bruinleren stoel in het receptie-deel zat, leek niet op de anderen. Althans niet in het begin. Zijn lange benen staken in een blauwe, wollen streepjesbroek met bijpassend jasje. Het witte buttondown overhemd was een mix van zijde en katoen. Een dikke donkerblauwe stropdas complementeerde zijn outfit. Zijn bruine krullen waren achterovergekamd en zijn baard was netjes getrimd. Hij zag eruit als een model in een catalogus waarin dat pak aan de man werd gebracht. En dat had best gekund, ware het niet dat hij één overeenkomst vertoonde met de mensen die er normaal gesproken zaten. Hij hing met zijn lange benen uitgestrekt in de stoel alsof hij net vijftig straten op een paar splinternieuwe schoenen had gelopen. Niet alleen de vermoeidheid, maar ook de blik in zijn ogen leek erg vertrouwd.

Met een wezenloze blik keek hij om zich heen. Hij was naar iets op zoek. De man had de uitstraling van iemand die een zware last met zich meedorste.

En een last betekende geld. Je gaat niet naar mij toe tenzij de last je te veel wordt. De laatste tijd hadden de inkomsten van het kantoor door de met de pandemie gepaard gaande lockdown een flinke knauw opgelopen. New York was zich aan het herstellen, de vaccinaties hadden geholpen, en de zaken zagen er weer wat rooskleuriger uit. Ik monsterde de man en dacht dat hij me vaag bekend voorkwam. Denise, onze secretaresse, liep langs de man in het mooie pak. Ze trakteeerde hem op een glimlach, opende de glazen deur van mijn kantoor en sloot die achter zich.

Ik sloeg mijn eerste mok koffie van die dag achterover en stond op om in de keuken een nieuwe te halen.

‘Ga zitten,’ zei Denise, met een glimlach.

Ze had een mok hete koffie in haar hand, maar het viel me op dat het niet haar mok was. Ze zette de koffiemok voor me op het bureau. ‘Hier heb je je tweede mok.’

Denise was een ervaren juridisch secretaresse. Slimmer dan de meeste advocaten, maar buitengewoon georganiseerd en met een goede neus voor potentiële klanten. Iemand met een hart ter grootte van Lake Michigan. Ze typte honderd woorden per minuut en runde min of meer mijn advocatenkantoor, dat waren haar belangrijkste taken. Het halen van koffie voor mij behoorde daar niet toe. Ik vond het niet prettig als andere mensen koffie of lunch voor mij haalden. Ik zorgde voor mezelf. Denise had me nog nooit zelfs maar een glaasje water gebracht.

Ze bleef staan, glimlachend.

‘Wil je soms opslag?’ vroeg ik.

‘Nee, niet nodig. Je zei toch dat je ’s ochtends pas wat waard was als je twee mokken koffie hebt gehad?’

Dat was waar, maar ik kon me niet herinneren dat ik dit ooit tegen Denise had gezegd.

Op dat moment kwam Harry Ford mijn kantoor binnen met zijn armen vol papieren. Een voormalig rechter, mijn oude mentor, en nu een adviseur die hielp met de lastige juridische aspecten van onze zaken. Harry liet de papieren op mijn bureau vallen en plofte neer op een van mijn klantenstoelen.

Bloch, onze detective, kwam vervolgens binnenlopen. Ze rolde twee stoelen voor zich uit, en nam plaats op één daarvan. Kate Brooks, mijn partner bij Flynn & Brooks, kwam binnen met haar eigen stoel, ging zitten en sloeg haar benen over elkaar. Bloch en Kate kenden elkaar vanaf hun jeugd en wisten door blikken, gebaren en halve glimlachjes wat de ander bedoelde. Bloch haalde haar mobieltje uit haar broekzak en zette het uit. Kate, in haar zakelijke outfit, haalde haar telefoon uit haar jaszak en deed hetzelfde.

Hun blikken waren allemaal op mij gericht.

‘Wat is dit? Wat heb ik gedaan? Ik drink niet, vraag maar aan Harry...’ zei ik, maar Denise onderbrak me.

‘Drink je koffie nou maar op,’ zei ze.

‘Wat is dit? En waarom krijg ik de indruk dat het iets te maken heeft

met het apenpak in de receptie?’ vroeg ik.

Bloch tuitte haar lippen en wierp Kate een blik toe die zij zo te zien als een teken opvatte.

‘We nemen een nieuwe zaak aan,’ zei Kate.

“We?” vroeg ik.

Ze knikte. ‘Voor deze moeten we allemaal op de toppen van ons kunnen presteren. Bloch en ik hebben het dossier afgelopen weekend gelezen, en Harry gisteren. Het is dé klapper, Eddie.’

Ik reageerde niet.

Ik vond het fijn om werk te krijgen. Mensen helpen, daar ging het om, en meestal was het goed. Als we een grote zaak hadden binnengehaald zou Harry of Kate me dat al wel eerder hebben verteld. Bloch zei nooit veel, hoewel we wel bevriend waren. Ze zei tegen niemand veel.

‘Als we een grote zaak hebben binnengehaald, waarom heb ik dan het idee dat dit een valstrik is? En waarom brengt Denise mij koffie?’

‘Omdat ik het fijn vind om koffie te halen,’ zei Denise.

‘Dat vind je helemaal niet fijn. Wie is die man in dat apenpak buiten? Is hij de cliënt?’

‘Nee,’ zei Harry. ‘Hij is de advocaat van de cliënt.’

Ik keek nog een keer naar de man. Nu wist ik waar ik hem van kende – van de tv.

‘Is dat Otto Peltier?’ vroeg ik.

Harry knikte.

Het verklaarde het pak, de haardracht. Hij beantwoordde mijn blik, liet zijn gemanicuurde vingers langs zijn lippen gaan. Voor afgelopen jaar had nog geen enkele strafrechtadvocaat in Manhattan van Otto Peltier gehoord. Zijn clientèle woonde in de beste wijken van New York en Otto hield zich bezig met de meest lucratieve juridische zaken. Onroerend goed, belastingen, vermogensbeheer, scheidingen en testamenten. Met andere woorden, hij bespaarde voor zijn cliënten genoeg belastinggeld zodat ze een boot of huis konden kopen, en daarna zorgde hij ervoor dat ze die dingen bij een scheiding niet kwijtraakten, en ten slotte zorgde hij ervoor dat de overheid na hun dood geen groot deel van de erfenis opslokte. Dus waren de strafrechtadvocaten van New York echt verrast toen Otto Peltier de grootste strafzaak in de stad binnenhaalde. Aan de spanning rond zijn ogen kon ik zien dat het hem niet in de koude kleren was gaan zitten.

Otto stond Carrie Miller bij – de vrouw van de Zandman. De politie

en de FBI waren afgelopen jaar haar woning binnengevallen, nadat ze aan de hand van zijn op de plaats delict gevonden vingerafdruk en DNA Daniel Miller als de Zandman hadden geïdentificeerd. Een jaar later waren ze nog steeds op zoek naar de Zandman. Sommigen dachten dat Carrie Miller fungeerde als een goede vervanger, omdat ze de echte moordenaar niet te pakken konden krijgen. Daardoor werd de suggestie gewekt dat de FBI en de politie in ieder geval iets hadden bereikt. En ze hadden wel een succesje nodig, want de stad en het grootste deel van de staat hadden lange tijd in angst geleefd voor deze man. Een moordenaar achter slot en grendel krijgen was voor justitie de juiste politieke beslissing.

‘Wacht eens even, wil hij dat wij in deze zaak achter hem aan hobelen? Ik speel geen tweede viool,’ zei ik.

‘Hij vraagt ons niet om de rotklusjes voor hem op te knappen of zijn hand vast te houden,’ zei Kate. ‘Hij wil dat wij de verdediging op ons nemen.’

‘Wat? Waarom?’

‘Hij wilde een deal, maar het OM is daar niet op ingegaan,’ zei Harry. ‘Otto Peltier is geen strafpleiter. Hij heeft een team nodig met proceservaring.’

‘Dat is bijzonder genereus van hem en het juiste voor zijn cliënt, maar het probleem is dat we geen schuldige verdedigen. De officier van justitie zegt dat Carrie medeplichtig is aan zes van de Zandman-moorden. Een moordenaar terug op straat, dat wil ik niet op mijn conto hebben...’

‘Zij zegt dat ze onschuldig is,’ zei Kate.

‘Dat zeggen ze allemaal,’ zei ik.

‘Ik denk dat ze de waarheid spreekt.’

Van alle advocaten die ik kende was Kate waarschijnlijk de slimste. Als zij Carrie Miller geloofde, dan moest er iets zijn waarvoor het waard was te vechten. Mijn interesse was gewekt. Maar toch.

‘Wacht, begint deze zaak niet over een paar dagen? Waarom wil hij de zaak nu pas lozen? Misschien heeft hij de verdediging verkloot en krijgen wij van de cliënt een proces aan onze broek als wij de verdediging op ons nemen.’

‘Dat gaat volgens mij niet gebeuren,’ zei Harry. ‘Hij mist alle ervaring die nodig is voor een moordproces, maar ik heb het dossier bekeken en tijdens de procesvoorbereiding heeft hij alles correct gedaan. Hij heeft alle juiste moties ingediend. Ik weet niet hoe de jury eruitziet, maar

hoe erg kan het zijn? Het proces begint over twee dagen. Dat geeft ons genoeg tijd om ons voor te bereiden. We hebben vaker zaken op het allerlaatste moment aangenomen. En het is niet zo dat er helemaal geen verdedigingsmogelijkheden zijn. Er is genoeg om voor te vechten, Eddie.'

Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht. Ik had het donker nodig, en een beetje stilte, en nog een verdomde mok...

'Drink je koffie op,' zei Denise.

Ik haalde mijn vingers over mijn wangen, opende mijn ogen en zag dat iedereen me aanstaarde. Er was nog een reden waarom ik deze zaak niet wilde.

'De Zandman loopt nog steeds vrij rond. Als we erbij betrokken raken, zijn we een stap dichterbij een krankzinnige. Er is een risico...'

Kate onderbrak me. Ik kon de passie in haar ogen zien. Zij wilde deze zaak. Sinds we partners waren richtte Kate zich vooral op het vertegenwoordigen van vrouwen die op hun werk te maken hadden gehad met seksuele discriminatie en ongewenst seksueel gedrag. Op haar laatste kantoor was Kate slachtoffer geweest van ongewenste avances van een partner van dat kantoor en sindsdien had ze misogyne werkgevers een toontje lager laten zingen. Deze zaken waren persoonlijk. Met iedere vrouw die Kate hielp, redde ze niet alleen die persoon, maar ook een deel van haarzelf dat was beschadigd en nog niet helemaal was geheeld.

'We kennen allemaal de risico's, maar ik zie niet in waarom hij ons op de korrel zou nemen,' zei ze. 'We redden zijn vrouw. Het grootste risico is dat de media ons kantoor afmaken als we haar onschuld niet kunnen bewijzen. Als het ons wel lukt, betekent dat weer een vrouwelijk slachtoffer dat door ons gerechtigheid krijgt. Je weet dat dit belangrijk voor me is.'

Ik knikte.

'Laten we horen wat hij te zeggen heeft,' zei Kate.

'Oké, laat hem maar binnenkomen.'

Denise haalde de man op. Mijn kantoor is niet bijzonder groot, dus het werd een beetje krap. Hij had nog steeds die uitdrukking op zijn gezicht – van iemand die onze hulp nodig had. Ik ging met mijn hand over mijn borst; voelde het Sint Kristoffelmedaillon dat ik onder mijn overhemd droeg.

Zodra we allemaal zaten keek hij me met een geforceerde glimlach aan. Ook al had hij ons nodig, toch had hij nog het gevoel dat hij me de zaak moest verkopen. Nadat hij zich had voorgesteld zei hij: 'Gefelici-

teerd, meneer Flynn. U doet nu de geruchtmakendste zaak in Amerika.'

'Ik wil niet onbeleefd zijn,' zei ik, 'maar dit is nieuw voor me. Ik krijg het gevoel dat mijn collega's enige weerstand van mijn kant verwachtten. Kijk, ten eerste neem ik nooit een zaak aan tenzij ik geloof dat de cliënt onschuldig is. Ik heb eerder mijn vingers gebrand, en ik heb geen zin in meer spoken in mijn hoofd. Ten tweede ben ik van het achterdochtige soort. Ik begrijp nog steeds niet waarom u deze zaak over wilt doen aan een ander advocatenkantoor. Ik ken advocaten die hun eigen oma de tent uit zouden vechten voor een zaak als deze.'

Peltier sloeg zijn lange benen over elkaar en zijn gezicht plooide zich in een glimlach. 'Ik kan u meer dan één reden geven om ja te zeggen. Mijn cliënt, sorry, jullie cliënt, is bereid om jullie kantoor twee miljón redenen te geven. De overeengekomen vergoeding is drie miljoen. Ik neem een derde van dat bedrag voor de voorbereidende werkzaamheden, de rest is voor jullie. Dus, hebben we een deal?'

Bij het horen van dit bedrag lichtten Kate's ogen op. Dit was de klapper. Dit was de meest spraakmakende zaak in het land. Met een honorering waar de meeste advocaten alleen maar van kunnen dromen. Een zaak die maar één keer in je carrière voorbijkomt. De zaak die we allemaal willen, de zaak die onze carrières zal maken. Voor wat betreft mijn kantoor, we hadden net de jackpot gewonnen. Alleen een dwaas zou dit afwijzen.

En dat is de reden waarom ik nee zei.

Eddie

‘Kijk, met alle respect voor u en uw cliënt, meneer Peltier, maar dit voelt voor mij gewoon niet goed,’ zei ik.

‘Ik begrijp het. Misschien ben ik naar uw collega’s niet duidelijk geweest,’ zei hij. ‘Ik hoopte dat ik met het OM een deal had kunnen sluiten. In ruil voor de medewerking van mijn cliënt in de Zandman-zaak wilde ik dat ze de aanklachten tegen haar zouden laten vallen. Eerder dacht ik dat ze het gewoon hard speelden, dat ze wilden wachten tot vlak voor het begin van het proces om dan een deal te sluiten. Helaas bluffen ze niet. Het proces begint over twee dagen. En hoewel ik een getalenteerde advocaat en onderhandelaar ben, beschik ik niet over jullie proceservaring. Carrie is onschuldig, en ik wil er zeker van zijn dat ze een eerlijk proces krijgt. Om dat te laten gebeuren heeft ze de allerbeste verdediging nodig.’

Hij sprak duidelijk, en met vertrouwen. Goed oogcontact, natuurlijke handgebaren. Uit niets was af te leiden dat hij loog. Behalve dan dat hij me niet het hele verhaal vertelde.

Iets had ervoor gezorgd dat Peltier zijn tactiek voor de verdediging van Carrie Miller had veranderd. Er moest iets zijn gebeurd waardoor hij de zaak niet kon doen. Daar was ik van overtuigd. Geen enkele advocaat zou een proces als dit aan zijn neus voorbij laten gaan.

‘Wat was de laatste motie die is ingediend?’ vroeg ik, terwijl ik Peltier strak aankeek.

Peltier kneept zijn ogen samen.

‘Een verzoek van het OM voor inzage in en inbeslagneming van een aantal dossiers van het kantoor van de heer Peltier,’ zei Kate. ‘Alle dossiers en papieren dateren van voor de arrestatie van mevrouw Miller, klopt dat?’

Peltier knikte langzaam.

Ik dronk het laatste beetje koffie op. Denise, die achter de groep stond, sloeg haar armen over elkaar. Ze kende me goed genoeg om te weten wanneer mijn hersens eindelijk begonnen te werken.

‘We zijn niet echt goed begonnen, meneer Peltier. U hebt niet gelogen, maar u hebt ons ook niet de hele waarheid verteld. Dat moet stoppen. Nu. Ik ga u enkele vragen stellen. Als u liegt is deze bijeenkomst voorbij en kunt u met deze zaak en uw dure pak vertrekken. Ben ik duidelijk?’

‘Ik was van plan om alles te vertellen als u deze zaak eenmaal had aangenomen, want in dat geval zou ons gesprek onder het advocaat-cliëntprivilege vallen,’ zei hij met een glimlach.

Hij had dingen achtergehouden, en dit was een redelijk excuus daarvoor. Het advocaat-cliëntprivilege is immers de basis van het vak. Alles wat je cliënt je direct of via iemand anders vertelt is privé. Je openbaart het aan niemand anders, en niemand mag je ernaar vragen of naar je aantekeningen of welke andere cliëntendocumentatie dan ook kijken. Dat het OM toegang had gekregen tot de dossiers van Peltier moest wel een verdomd goede reden hebben gehad.

‘Wat leidde het OM naar uw dossiers?’ vroeg ik.

‘Betalingen van Carrie Miller op bankafschriften aan mijn kantoor voor juridisch advies,’ zei hij.

Dat was de waarheid. Geen twijfel mogelijk.

‘Wat stond er in de dossiers?’

‘Als ik u die informatie geef schend ik het advocaat-cliëntprivilege...’

Ik onderbrak hem. ‘Als het OM de dossiers heeft, is dat al geschonden. Waar waren ze naar op zoek?’

‘Ze waren op zoek naar informatie waaruit zou blijken dat Carrie Miller betrokken was bij de moord op zes van de Zandman-slachtoffers.’

Opnieuw een eerlijk antwoord. En een antwoord dat ik had verwacht.

‘En wat hebben ze gevonden?’

Zijn antwoord kwam meteen. Zonder aarzeling.

‘Ze vonden aantekeningen die ik had gemaakt tijdens een aantal ontmoetingen met mevrouw Miller. En haar dagboek, dat ze mij in bewaring had gegeven. Voordat u het vraagt, tijdens die ontmoetingen besprak ik met haar de mogelijkheden van een scheiding op grond van emotionele mishandeling. Mevrouw Miller vertelde me dat ze vermoedde dat haar man een seriemoordenaar was.’

‘Wist ze dat?’ vroeg Kate.

‘Ze wist het niet. Ze vermoédde het,’ zei Peltier rustig.

‘En ze deed er niets aan, klopt dat?’ vroeg Harry. ‘Is ze niet naar de politie gegaan?’

‘Nee. Als ze hem beschuldigde en die beschuldiging bleek vals te zijn, zouden verscheidene clausules die in de huwelijkse voorwaarden staan door de bevindingen van de politie worden getriggerd. In dat geval zou mevrouw Miller haar recht op verdeling van de gemeenschappelijke bezittingen verspelen. Met andere woorden, ze zou met één telefoontje acht miljoen dollar weggooien.’

‘Acht miljoen, zou dat haar aandeel in de scheiding zijn geweest?’ vroeg Kate.

Peltier knikte.

‘Dit verandert de zaak,’ zei Harry. ‘De officier van justitie kan de jury acht miljoen redenen geven waarom Carrie haar mond houdt en haar man helpt om aan de politie te ontsnappen.’

Harry had gelijk. Carrie Miller kon niet volhouden dat ze niets afwist van de misdaden van haar echtgenoot, ze kon alleen zeggen dat ze het niet zeker wist. En het zou een immense opgave zijn om de jury daarvan te overtuigen.

Een hoop seriemoordenaars pleegden hun misdaden terwijl ze gelukkig getrouwd waren. Als ik me goed herinnerde was geen van de betrokken vrouwen ervan op de hoogte, of had zelfs maar een vermoeden. Geen van hen werd ervan beschuldigd medeplichtig te zijn geweest. In iedere talkshow en tijdens iedere nieuwsuitzending werd de zaak besproken. Oprah besteedde er zelfs een hele uitzending aan, ook al weigerde Carrie acte de présence te geven. De vraag die iedereen bezighield was: hoe kan het dat je niet wist dat je met een seriemoordenaar was getrouwd? We houden ons bezig met dit soort verhalen omdat we gerustgesteld willen worden. We willen horen dat er een duidelijk teken of een directe aanwijzing was dat deze mannen moordenaars waren, en dat hun echtgenotes dat feit negeerden. Het grote publiek wil weten dat het de tekenen wel zou hebben herkend, dat het niet zo gemakkelijk voor de gek zou zijn gehouden. In werkelijkheid koesteren vrouwen van moordenaars totaal geen argwaan.

Dat is op verschillende manieren verontrustend.

In de eerste plaats is het de bevestiging van het ongelofelijke vermogen van deze moordenaars om voor iedereen, inclusief hun meest naasten, hun ware aard te maskeren. In de tweede plaats geeft het mensen een onrustig gevoel. Als het die vrouwen kon overkomen zou het iedereen

kunnen overkomen. Hoe goed ken je je partner, je broer of je vader? Maar het grote publiek denkt altijd dat het de fout van de vrouw is. Dat ze de waarheid niet wilde zien.

Als zij in dezelfde situatie hadden gezeten zouden ze het geweten hebben.

Psychologische barrières bij juryleden zijn vaak moeilijk te doorbreken. De officier van justitie hoefde in deze zaak alleen het vooringenomen idee van de juryleden te versterken dat Carrie Miller wist dat haar man een moordenaar was en hem had geholpen om onder te duiken. En Carries zogenaamde vermoeden hielp de officier van justitie alleen maar. Een gemakkelijke overwinning, zelfs voor een middelmatige aanklager.

De zaak tegen Carrie Miller zou een stuk sterker staan als bewezen kon worden dat ze wist dat hij een moordenaar was, maar dat was niet de echte reden waarom Peltier voor haar een alternatieve verdediging moest zien te vinden.

‘Meneer Peltier, als u hierover gewoon eerlijk was geweest had u dat een hoop tijd bespaard. We waren het sowieso te weten gekomen als we de zaak hadden aangenomen.’

‘Natuurlijk, maar in dat geval zou het te laat zijn geweest. Dan zou u de zaak al hebben aangenomen en als advocaat van de beklaagde zijn toegevoegd.’

‘Ik volg het niet,’ zei Denise. ‘Dat de officier van justitie uw oude dossiers heeft betekent toch niet dat u Carrie Miller niet kunt verdedigen.’

‘Er zit een consequentie aan het feit dat de officier van justitie mijn dossiers heeft,’ zei Peltier.

Ik wist meteen wat hij bedoelde.

‘U kunt niet langer haar advocaat zijn,’ zei ik. ‘U kunt tijdens dit proces helemaal niet als advocaat optreden.’

Peltier slaakte een diepe zucht.

‘Carrie Miller vertelde u dat ze vermoedde dat haar man een serie-moordenaar was,’ zei ik. ‘Dat maakt u de kroongetuige voor het OM.’